

Šťastie v nešťastí

Šťastie v nešťastí

Pred bytovkou vo veľkom, hlučnom meste stojí žena. Detské časy sú preč. V pozadí tečie búrlivá rieka, ktorá naráža do kamenného mostu a zanecháva za sebou mokré machule, akoby maľovala obrazce. Most. Rieka. Hluk.

Žena upriamene pozerá na najvyššie poschodie chátrajúcej bytovky. Na pokožke sa jej tvoria zimomriavky a pod teplý, vlnou pretkávaný kabát preniká chladný vánok. Petrohrad. Pociťuje chlad, ktorý vystrieda páľčivý nepokoj. Prestupuje z jednej nohy na druhú. Pred očami sa jej premietajú spomienky, akoby bola v starom kine a pozerala obľúbenú komédiu. Komédia. V diaľke započuje detský smiech, ktorý jej prenikavo znie v ušiach. Moje detské ja. Zamyslene sa obzrie cez upnutý šál, darovaný od prababičky, už zosnulej. Zrak jej padne na malé hrajúce sa dievčatko. Maličkými rúčkami zbiera do kýbliku s viditeľnou prasklinou na boku napadaný tuhý sneh, ktorý v to ráno čerstvo napadol. Dievčatko s hustými vraními vlasmi má asi rado samotu. Okolo nej žiadne deti, len trúbiace autá, ktoré ostali zaseknuté na ľadom pokrytej dvojprúdovej hlavnej ceste. Trúbenie. Nadávky. Vzbudilo to v nej odpor, predsudky, s ktorými sa nedokázala stotožniť. Zavretím očí, hlbokým nádychom a následným výdychom prišlo upokojenie mysle. Dych sa spomaľoval a nervozita z jej tela pomaly, ale isto odchádzala. Odchod.

Dievčatko zo snehom pokrytej cesty zmizlo. Nečakané zmiznutie. V tom momente ženu zachvátili tie pocity, na ktoré by najradšej navždy zabudla. Minulosť.

Píše sa deň 17. november 1978. V uliciach Petrohradu panuje pokoj. Pred bytovkou s ôsmimi poschodiami, kde sú si susedia priateľmi sa hralo dievčatko. Matka sedela na gauči, ktorý nadobudla výmenou za jedálenský stôl. Otec bol v práci. Dieťa nemalo súrodencov, no samotu nepociťovalo. Občas sa mu prihovoral okoloidúci, občas sa s ňou zahral susedkin pes. Zábava. Vo veku 4 rokov dievčatko nemalo žiadne úzkostné stavy, nálady ako na húsenkovej dráhe ani sa nevyznačovalo vyberavosťou, keď šlo s matkou na nákup do obchodu. Obchod. Vtom sa pri nej zastavila akási staršia pani. Dievčatko si myslelo, že sa s ňou ide zahrať. Táto pani však nemala v úmysle sa s ňou hrať. Mračila sa, ústa sa jej zakrivilo do výrazu, ktorý uvidela raz v televízii. Prevrtávanie pohľadom. Staršia pani zvýšila hlas, a tým vynikol jej výrazný prízvuk. Preľaknuté dievčatko sa prestalo hrať s hračkami a následne pustilo hračky na cestu. Pád. Ostalo ostražito vyľakane stáť a pociťovalo rešpekt voči starej žene. Pripomínala jej otca, keď sa vrátil z práce, mal podguráženú náladu a takisto zvýšil hlas. Rešpekt. Dievčatko si až neskôr uvedomilo, s hračkami pri nohách, že už stojí uprostred cesty

samo. Stále nechápalo, čo sa to udialo. Rýchlosťou blesku zodvihlo svoje ušpinené hračky zo snehu a rozbehlo sa smerom ku kamenným schodom vedúcim k jej bytovke. Na schodoch narazilo na svoju obľúbenú susedu. Bola to už staršia pani, ktorá bývala so svojim verným psíkom. Z jej bytu šla vždy vôňa lekvárových buchiet. Sladkastá vôňa. Priateľská a milá povaha susedy dieťaťu spríjemňovala dlhé popoludnia a ono sa tešilo najmä na chuť podarovaných čerstvých buchiet. Teraz sa však nepristavila ani susedu neodzdravila. V tom zmätku si ani nepohladila psíka, ktorý čakal na jej detské naťahovanie uší a chvosta. Rázne ich obišlo a začalo utekať točivými schodmi. Na piatom poschodí muselo zastaviť a vydýchať sa. Útle nôžky pociťovali tlak a čelo sa jej začalo potiť. K tomu všetkému cítilo výrazný smradľavý pach. Cigarety. Voči tomuto druhu pachu malo odpor, i keď ho dôverne poznalo. Rodičia. Obidvaja fajčili jednu cigaretu od druhej. Pokračovalo v ceste, až dorazilo k bytovým dverám, ktoré boli pre ňu tie najznámejšie. Domov. Boli pokryté materiálom jej neznámym. Spotené, zadýchané išlo pootvoriť kľučkou dvere, avšak niekto ju v tom predbehol. Predbehnutie. Dvere sa ani nie za pár sekúnd roztvorili, ako keď motýľ roztvára svoje krídla, chystajúc sa vzlietnuť. Z dverí vybehla jej opitá matka, ktorá si ju v tom momente nestihla všimnúť, a tým vrazila do nej plnou silou. Náraz. Malé telíčko spadlo na chladnú zem. Hlava bola zasiahnutá najviac a ani detský plač neprivolal ženu, aby sa k svojmu dieťaťu vrátila. Plač. Viečka pomaly ochabli, až prišlo úplné zatmenie, ako keď večer zaspávalo a nebo bolo už tmavé, bez slnka. Tma.

Bytovka, plač, alkohol, pach cigariet, nevhodné urážlivé slová staršej pani a prudký náraz o chladnú zem výrazne zmenili stojacej žene detstvo. Poznačili nezvratne jej vlastný rozvoj osobnosti. Dnes tam stojí žena, ktorá si prešla peklom, aby sa ocitla tam, kde je teraz. Počas dlhej rekonvalescencie v nemocnici sa zrodila vďačnosť, ktorú tam sestričkám a lekárom zanechala. Nasledovalo odobratie sociálkou a pobyt v detskom domove. Ťažké životné situácie ju naučili, aby vždy zostala sama sebou a ostatných zaujala tým, aká je zvnútra. Stálo ju to veľa síl, ale snažila sa z nepriazne osudu vyťažiť maximum.

Skutočné šťastie prišlo v ten narodeninový deň, keď oslávila 14 rokov. V detskom domove zaujala svojimi charakterovými vlastnosťami päťčlennú rodinu, v ktorej nadobudla pocit, aký dovtedy nemala šancu zažiť. Vďaka novej rodine úspešne ukončila školu s vyznamenaním a mohla ísť študovať a objavovať krásu a poklady USA.

Nešťastie, ktoré ju sprevádzalo od útleho detstva ju posilnilo a prinieslo tie najväčšie dary. Vybudovala si kariéru, zamiloval sa do nej pohľadný muž a prišla na miesto, aby nám porozprávala tento príbeh. Plný trnistrých ciest, ale s tým najlepším koncom, ktorý sa stal malému ruskému dievčatku.

